

Ministeren omgår igen sandheden let, for ministeren sagde i sin indledende redegørelse, og her citerer jeg fra det foreløbige referat:

I takt med at antallet af indkvarterede falder, lukker vi naturligvis de mindst egnede indkvarteringssteder først.

Da vi så spørger til Frederikshavn, som alle ved er et meget, meget veludrustet indkvarteringssted, siger ministeren: Ja, men det er jo en helhedsvurdering. Der er en væsentlig forskel.

Ministeren siger ikke et ord om det kommunale tilsyn, på trods af at vi ved, at en ordfører fra et af de partier, der stemmer for vedtagelsen, har sagt, at der foregår børnemishandling. Men der er ikke et ord om ét forpligtende kommunalt tilsyn om året. Til gengæld skal der laves et eksperiment, hvor man skal have lov til madlavning i Avnstrupcenteret, men ikke i Sandholmcenteret, for ligesom at se, hvordan tingene udvikler sig. Hvad er det for en kynisme over for de mennesker, over for de familier, det drejer sig om, at ministeren laver sociologiske eksperimenter med asylsøgerne og deres børn?

Kl. 19.35

Ville vi acceptere de her forhold noget andet sted i Danmark? Jeg tror det ikke, men nu får vi en satspuljefinansieret undersøgelse af asylbørnenes vilkår, og jeg vil ønske, at ministeren i dag vil bekræfte, at man efterfølgende vil lade resultatet af den undergå en juridisk vurdering fra en uafhængig instans, hvad angår, om vi overholder børnekonventionen. Så kunne vi få det afklaret.

Lad mig til sidst sige noget til fru Henriette Kjær. Fru Henriette Kjær gik ud i påsken og gav håb til asylfamilierne, et håb om, at de kunne få mere plads, og et håb om, at der ville komme et loft over opholdstiden, så de ikke skulle bo i årevis i lejrene, men kunne komme ud og få et almindeligt liv. I dag tog fru Henriette Kjær det håb fra dem igen ved ikke at benytte sig af det klare flertal i Folketinget, der ønskede at bakke op om det konservative forslag. Håbet blev taget fra dem igen. Det er endnu en skuffelse, og det må fru Henriette Kjær bære ansvaret for.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil gerne på forslagsstillernes vegne sige tak for debatten. Det er en debat, som i sin tid startede vældig godt med, at Det Konservative Folkeparti kom med en række konkrete forslag til forbedringer på asylcentre, herunder også et krav om, at der skulle sættes en øvre grænse for opholdstiden i asylcentre. Der er, som fru

Henriette Kjær udtrykte det, brug for, at en række familier får ro omkring sig.

I dag har vi så fået det foreløbige resultat af debatten, nemlig 37 mio. kr., som ikke må gå til at forbedre de fysiske forhold for børnene, altså sikre, at børnefamilierne får mere plads. Pengene skal bruges til forskønnelse, til køb af nye møbler, til bedre fritidsaktiviteter, og det sidste kan man selvfølgelig kun være enig i. Men det løser ikke problemerne for de børn, der allerede har tilbragt mange år i asylcentre, og det løser ikke disse børns største problem: at deres forældre er syge, og at deres familie er ved at gå i stykker, hvilket viser sig ved, som flere ordførere har været inde på, at antallet af selvmordsforsøg inden for en kort årrække er tredoblet, og at mange børn har måttet anbringes uden for eget hjem, eller hvad man nu skal kalde værelset på de 12 m².

De kan bare rejse hjem, lyder det igen og igen fra regeringen. Der er gode grunde til, at de ikke rejser, herunder at den danske stat og den danske regering ikke har kunnet overtale de respektive hjemlande til at tage imod hjemvendte flygtninge.

Men uanset hvad, så er børnene tabere. Uanset hvem der har skylden, er børnene taberne, og Folketingets flertal bærer ansvaret. Børn, der befinder sig i Danmark, er vores ansvar.

Sådan ser regeringen det tilsyneladende ikke. Børn må ikke få det for godt i asylcentre. Deres lidelse er nemlig statens vigtigste redskab i kampen mod de forældre, der har taget det ansvar ikke at sætte deres børns liv på spil ved f.eks. at forsøge at rejse ind i Irak eller Kosovo, uden at de pågældende stater kan yde den nødvendige beskyttelse.

Efter debatten i dag kan vi konstatere, at der ikke bliver flere kvadratmeter til børnefamilierne i asylcentre, og at der ikke bliver sat en øvre grænse for, hvor lang tid et menneske kan bo i et asylcenter, og at det ikke sikres, at der en gang om året gennemføres et kommunalt tilsyn. Også efter i dag vil børn i Danmark kunne bo i årevis sammen med deres psykisk syge forældre og søskende på 12 m² uden mulighed for privatliv og uden ret til f.eks. sammen at lave et måltid mad. Tænk, hvis det var en selv, der aldrig havde mulighed for at lave den 4-årige yndlingsret.

Denne sag burde kunne samle Folketinget, som hr. Høgni Hoydal sagde. Det gjorde den desværre ikke. Kynismen vandt. De store tabere er børnene i asylcentre og Det Konservative Folkeparti. Det første er det værste. De Konser-